

[Aksel Larsen.]

mer og fremsætter dette lovforslag, hvilken overenskomst man har tænkt sig at afslutte. Når man allerede er nået til enighed om det, må den dog i det mindste kunne forelægges her.

Løvrigt anser jeg det ikke for tilfredsstillende, at man sådan i al hyggelighed udarbejder udkast til en sådan overenskomst alene sammen med repræsentanter for Dansk Dampskibsrederiforening. Man vil jo nemlig forbeholde sig brugsretten ikke blot til de oceangående skibe, men også til de ikke-oceangående skibe, altså med andre ord også til småskibene. Har man forhandlet med *deres* organisation, med *deres* repræsentanter? Og hvis ikke, hvorfor har man da ikke værdiget dem et ord?

Man vil nedsætte et skibsfartsnævn, der skal bestå af 5 medlemmer, hvoraf de 2 skal udnævnes efter indstilling af Dansk Dampskibsrederiforening. Hvorfor skal småskibsfarten, som lovforslaget også omfatter, ikke have repræsentanter i dette skibsfartsnævn?

Nu er det begrænset, hvor mange skibsedere der sejler med deres skibe, det gælder vist kun, når de holder ferie, og noget lignende gælder formodentlig også rederiernes aktionærer. Nej, de, der sejler med skibene, det er matroser, fyrbødere og smørere samt officerer i maskine og på dæk. Hvorfor skal *de* ikke have noget at skulle have sagt? Lad os tænke os, at der kommer krig, så at staten overtager brugsretten til Danmarks handelsflåde. Så bliver det staten, der gennem skibsfartsnævnet bestemmer, hvor skibene skal sejle, og hvad de skal sejle med. Det kan blive farlig sejlads. Hvem er det, der skal slås ihjel? Er det formanden for Dansk Dampskibsrederiforening? Nej, det antager jeg ikke; han har muligvis til den tid anbragt sig på et geografisk mere sikkert sted end Danmark. Men de søfolk, der skal sejle med skibene, de skal udsættes for fare. Jeg synes, det er ganske urimeligt, at mandskabsorganisationerne ikke får repræsentanter i dette skibsfartsnævn, og jeg vil samtidig mene, at selvom det ikke gav nogen absolut garanti, ville det dog være noget betryggende for den jævne befolkning i Danmark, om søfolkene havde repræsentanter i skibsfartsnævnet. Vi har, som det er nævnt under debatten, tidligere haft et sådant nævn. Da startede man også med, at det kun skulle bestå af regeringsrepræsentanter og repræsentanter for Dansk Dampskibsrederiforening, og under det første lovforslags gang gennem folketinget gik man med til, at småskibsfarten også skulle repræsen-

teres. Kommunisterne krav om, at søfolkene skulle have repræsentanter med, kunne man ikke gå med til i første omgang, det blev først gennemført senere. Jeg vil mene, at det, at man giver Dansk Dampskibsrederiforening så stor indflydelse, som man giver den i nævnet, eftersom den i forvejen har været med til at udarbejde udkastet til den overenskomst, der skal afsluttes med de enkelte rederier, ikke giver nogen som helst sikkerhed for, at det, man kalder samfundets — hvorved man ved at jeg helst vil forstå den jævne befolkning — interesser bliver varetaget; og selvom repræsentanter for søfolkene ikke kan betyde nogen absolut garanti for, at noget sådant vil ske, vil jeg dog se med lidt mindre utryghed på et skibsfartsnævn, hvori også søfolkene er repræsenteret, end jeg vil se på et, der udelukkende er sammensat af tre regeringsrepræsentanter og to repræsentanter for Dansk Dampskibsrederiforening.

Selvom lovforslaget skulle blive ændret på de punkter, jeg har omtalt, og på de punkter, der er nævnt af enkelte andre ordførere, kan jeg ikke dermed give noget som helst løfte om, at mit parti vil stemme for det; vi kan derimod stille i udsigt, at vi vil modsætte os lovforslaget. Det er jo ikke et lovforslag, der i almindelighed tager sigte på at varetage det danske folks interesser, men det er, som det — jeg erkender med en vis prisværdig åbenhed — siges i fremsættelsestalen, et led i de efterhånden meget febrilske krigsforberedelser. Nu er det den atlantiske traktats organisation, reelt Amerikas Forenede Staters regering, der bestemmer, hvad Danmarks skibsfart skal gøre under krig eller truende udsigt til krig. Og det samme kommer til at gælde fiskeriet, som vi behandler under næste punkt på dagsordenen.

Jeg kan ikke undlade at benytte denne lejlighed, da man behandler et forslag, der aldeles oplagt er et led i hele Atlantpolitikken, til endnu en gang at sige, at jeg synes, de, der har ansvaret for denne politik i Danmark, og som hidtil som standhaftige, omend vistnok for en dels vedkommende indvendig noget bange tinsoldater har stemt for lovfæstelse af alle de bestemmelser, der er kommet vestfra, burde tænke over sagen, burde overveje, om det ikke var rimeligst, om det ikke var bedst for Danmark og det danske folk, at vi ændrede vor politik og holdt op med at være deltager i militæralliancer, der, som man ser, kommer til direkte at gribe ind på alle samfundslivets forskellige områder, og i stedet for indstillede os